

SETMANARI ILUSTRAT, DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferència al desenvollop de la vida teatral de Catalunya
PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
En Barcelona Ptas. 2 trimestre
Fora ciutat » 2 »
Los suscriptors del interior reben las obras del
: : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR
D. Joan Brú Sanclement
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Carrer de las Cabras, 13, 2^{on} (Eusó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO
Número corrent 15 cénts.
Los números atrassats son al mateix
: : : : : preu y sense folletí : : : : :

À JACINTO VERDAGUER

MOSSEN JACINTO VERDAGUER

Consideracions bio-bibliogríficas

«No hi ha mal que per bé no vinga» diu un vell adagi, y á fe que may com en la ocasió present pot ferse cabal aplicació de tant estranya llógica popular.

En efecte, molt jove encara, (donchs es nat del any 1845), Mossen Verdaguer doná á conèixer la seva forsa poética y sa ilustració vasta, guanyant en los Jochs Florals de 1876 lo premi ofert per la Excm. Diputació provincial, premi ab justícia concedit per lo Consistori al poema *L'Atlántida*, cual obra posaba al seu autor de una sola volada en lo zenit de las lletres catalanas.

Aquella obra, una de las millors que ha produhit la musa nostra, ab tot y ser de tons desiguals, está matisada de bellíssims passatjes, que va al moment valer al jove ilustre que l'había escrita, la consideració y renom á que's feya mereixedor lo qui com éll entraba en lo temple de las bonas lletres per la virtut de sos propis mèrits y d' una sola y franca embestida.

Las disposicions probadas en *L'Atlántida* prengueren gran relleu al donar á la estampa *Canigó*, obra poemática d' istil popular, en qual art es mestre de veras Verdaguer.

Las traduccions fetas al idioma castellá del primer de sos poemas, demostran ben á las clarras la importancia ràpidament guanyada per lo llibre catalá, venint á confirmarla las que després s' han fet á las llenguas francesa, inglesa, alemanya y altras de las parladas á Europa.

Ben sentat tenia, donchs lo seu nom y acreditat lo seu modo de fer, pera que causés sorpresa un nou part de son preclar ingeni, y no obstant la sorpresa fou gran al donar á llum lo seu llibret *Idilis y cants místichs*, y es que en la dita obra, tant petita en proporcions materials, l' home posaba al descobert sa verdadera predilecció de sentiment poétich, lo dols misticisme que embargaba lo seu ser s' escapaba com en emanacions etéreas per las còrdas d' or de sa lira divina; y devant de tal esplèt de poesia, tots los aymadors de la literatura, sens pararse en lo

color de la flor, quina essencia oloraban, donaren al místich cantor lo títol de poeta, y poeta es, per orgull de las lletras patrias, l' autor de que tractém, honor senyaladíssim pera qui 'l disfruta, donchs que molts pretenen serho y ben poch ho logran.

Mes com pera disort nostra, l' home no es imaterial y te d' acudir á las necessitats apremians de la vida, lo poeta, essent home també, no pot nudrir lo seu cos ab la mateixa sava que alimenta lo seu esperit, y d' aquí neix una lluyta entre la essencia y la materia, lluyta més marcada quan la posició social del individu no es prou pera donarli un modo de viure independent.

Mossen Jacinto, baixant lo cap ab resignació, alegre, cumplí l' humá decret de la lluyta per la vida, entrant de capellá á la casa d' un potentat, y una vegada allí, aviat fou investit ab lo càrrech d' almoynier de la casa, empleo que no podía estar més en armonía ab son caràcter.

L' exercici de la caritat al próxim, es fill genuí del sentiment, neix en lo fons del cor, y baix aquest punt de vista, estant de continuu en contacte directe ab la desgracia, sentint vibrar á totas horas la trista veu del dolor, Verdaguer gosaba en aixugar llágrimas y abandonantse del tot á sos arrobaments místichs, feya poesia inescrible á totas horas.

Aixís s' explica que durant llarchs anys d' estada en l' aristocrática morada, minvés la seva producció externa de poesia y que no més de tant en tant lo mon rioler, lo que viu, treballa y consum, pogués saborejar algunas guspiras externas, tals com son l' aplech de poesias *Patria*, *La llegenda de Montserrat*, las *Cançons*, de igual títol, *Lo somni de Sant Joan*, *Caritat*, *Cántichs religiosos*, *Roser de tot l' any*, *La Passió de Nostre Senyor Jesuchrist* y sa obra en prosa *Dietari d' un pelegrí á Terra Santa*. Obras totas ellas, que si bé son dignas de la ploma de son autor, no presentan la grandiositat de *L' Atlántida*, ni tenen las proporcions de *Canigó*, com tampoch, apart del volúm *Patria*, te cap d' ellas un conjunt tant hermós, delicat y selecte com ofereix al lector la compenetració de *Idilis y cants místichs*. Y no perque afirmém lo avants escrit, te de entendrer que recriminém al poeta, en cap manera. Ocupat en la práctica de la poesia, entretingut amorosament endolcent lo fel del dolor, prodigant consol al desgraciat, no l' hi restaba temps pera polsar la lira, pero no per aixó perdian res las lletras de la terra, donchs l' acopi de notas dolorosas de que s' anaba fent sensible arxiu lo seu pit, un día ó altre habían de pendrer forma en caràc-

ters gráfichs pera acabar de rodejar á Verdaguer d' una aureola inesborrable que durará sigles.

* * *

Lo geni del mal, obrí á cops de mall, negre y profon abisme entre 'l passat y 'l present de la vida de mossen Jacinto, abisme en cual fons s'hi veu retorces l' horrible bestia apocalíptica.

Lo gran poeta, ensopit per lo pes de la desgracia, desperta com si fos víctima d' esgarrafós somni, y al donarse cabal idea del seu estat trist, ell, que á tants habia donat consol, demana clemencia.

Ditxós qui durant lo penós curs d' aquesta vida, ha pogut sembrar la llavor del be, donchs que ell te dret indiscutible á la misericordia.

Los amichs dels temps de opulencia abandonan al home en dias de desgracia, pero quan aquesta abat, las ánimas verdaderament caritativas s' acostan al sér desventurat y l' ajudan en sas tribulacions.

¡Cuán consoladora ha de resultar la nova manifestació d' apreci rebuda en eixa segona etapa del curs de la existencia!

¡Com s' en ha de regosejar l' ánima que n' ha sigut objecte!

La naturalesa de las acusacions tiradas á volar contra mossen Verdaguer, s' han amagat totas ab lo mantell de la murmuració, res ha sigut franch, ningú ha surtit á la llum del dia fentsen solidari.

Una sola afirmació categórica queda en peu d' aquest procés indigne; y es la tal afirmació una patent de foll.

La tal declaració proba fins á la evidencia que totas las especies propaladas anteriormente habian fracassat, topant ab la vida acrisolada seguida á tots temps per la persona objecte de la injuria.

Y en quant á si es ó no es boig, apart del meditat estudi publicat per metjes alienistas de ben adquirida fama, lo mateix poeta torna la contundent resposta de que no ha decaigut may un moment la seva potencia intelectual, puig que en poch dias ha donat á la estampa tres llibres, que no s' desdenyarian de firmarlos los primers literats d' Europa.

Y aquesta via noble, empresa per l' autor de *L' Atlántida*, es la millor que podia seguir pera defensarse de sos enemichs.

No; lo qui escriu obras com *San Francesch*, *Jesús infant* y *Flors del Calvari*, no está faltat de judici, ants al revés, podria ab lo que li sobra de forsa intelectual, ajudar á fer sabi á mes d' un de sos detractors.

Hem comensat aquestas ratllas dihent que no

hi ha mal que per be no ringa, y aixó es ben cert; mossen Verdaguer vivint amagat en un palau, era una estrella de primera magnitud, quals raigs lluminichs s'anaban eclipsant per moments; y ara, en virtut de la revolució brusca que l'ha obligat á mudar de posició, torna á ser l'astre de llum esplendorosa que admiran propis y estranys.

Las sevas darreras creacions y més que totas son llibre *Flors del Calvari*, colocan tan alt lo seu nom de poeta y de pensador, que per molt que allarguin no l'arribarán á ferir las sagetas de l'enveja.

Parlém ara un poch d'eixas últimas produccions del poeta.

Consideradas en conjunt, ellas suposan per sí solas tant treball y activitat, com la confecció de tot lo catálech publicat. En aquest concepte,

donchs, la literatura catalana s'ha enriquit ab tres llibres, que difícilment hauria possehit á continuar son autor ocupat en las obligacions que pesaban damunt seu exercint lo càrrech de almoyner. Y en quant á bondat literaria, cada una de per si es un modelo de ben escriurer.

Lo *Sant Francesch* es la glorificació del sentiment de caritat y amor al próxim.

Jesús infant, es un poema d'índole popular en quals planas se condensan totas las tradicions relacionadas ab lo naixement é infantesa del Nen Jesús, cantat ab una delicadesa é ingenuïtat com may habiam llegit. Es llibre apropósit pera regalar als adolescents, y al propi temps, hi troban gust inefable las personas majors, amigas dels bons versos.

En quant á *Flors del Calvari*, la considerém com á l'obra mes genial del poeta.

Ab tons sempre dolorosos, retrata allí 'ls accidents mes amarchs dels darrers anys de la seva vida.

L'aucell canta las sevas propias penas, y coneixent lo tremp del seu cant quan no s'inspira en sí, podrá comprendre fins allá hont arriba la intensitat del valor poétich escampat en esparsas arrancadas directament al dolor propi.

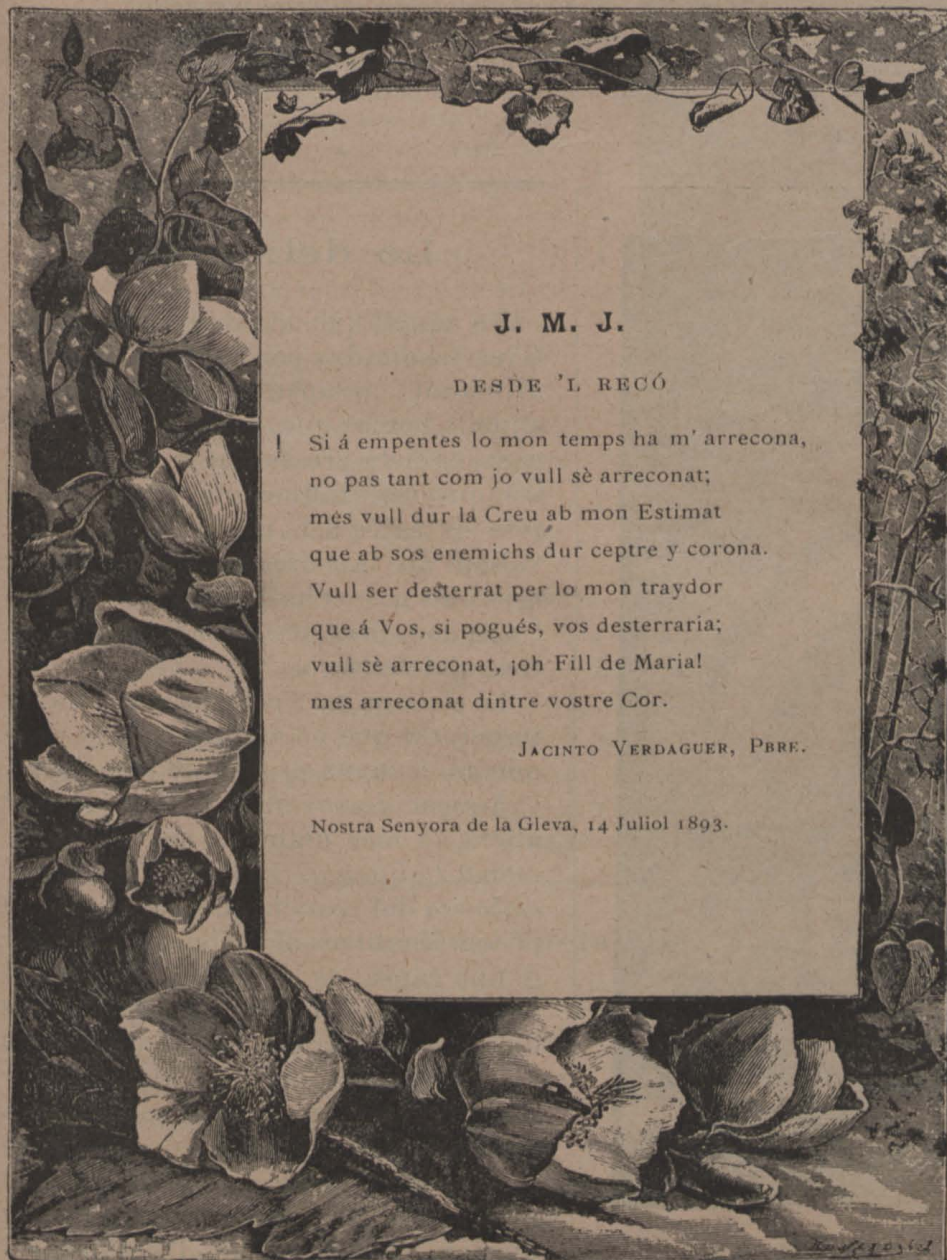
Aquest llibre, fill genuí de la desgracia, no l'hauriam pas tingut may, si mossen Verdaguer no hagués suferit un martiri crudel á son pas per l'aspre camí de la vida.

Entre sas queixas, tan acerradas com humils y cadenciosas, se plany de lo molt que 'ls homes l'hi han prés.

Dintre mateix de sa propia filosofia, se troba lo bálsem consolador de las penas lamentadas.

Lo que 'ls homes donan poden tornar á perdreu, puig que tot son cosas materials y externas, pero lo talent, la inspiració divina, la lira que te en sas mans no hi ha poder humá que l'hi arrenqui.

Canti, canti lo poeta; lo réssó de ses tonades farà creixer cada dia lo nombre dels seus nous amichs, y la turbonada que no fa molt l'amenassaba, s'anirà esfu-

J. M. J.

DESDE 'L RECÓ

Si á empentes lo mon temps ha m'arrecona,
no pas tant com jo vull sè arreconat;
més vull dur la Creu ab mon Estimat
que ab sos enemichs dur ceptre y corona.
Vull ser desterrat per lo mon traydor
que á Vos, si pogués, vos desterraria;
vull sè arreconat, joh Fill de Maria!
mes arreconat dintre vostre Cor.

JACINTO VERDAGUER, PBRE.

Nostra Senyora de la Gleva, 14 Juliol 1893.

mant, esfunant, fins que d'ella no 'n quedarà altra recort que un fondo fosch, allà d'enllà, destacant damunt de la tela fosca la resplandent figura de Verdaguer pintada ab relleu mes colosal, en virtut de la sempre fixa llei del contrast.

J. BRÚ.

A Mossen Verdaguer

(Llegint las *Flors del Calvari*)

Bell colomet de plometas nevadas
 canta y refila del Calvari al cim;
 tas gayas trovas de mel saturadas
 portan envoltas aflayre sublim.

¿Quí pretenía xafarne ta gloria?
 ¿Quí 't dava enpesas d' urpám aflat?
 Un aligot que volía en sa historia
 full honorable per tú conquistat.

Mes tú, colom de plometas nevadas,
 que be refilas del *Calvari* al cim;
 del Cel se 't obran las portas dauradas;
 y ells com rodolan al fons del abim.

ASSUMPTA DE VALLORS.

A Mossen Jacinto Verdaguer

Pots menysprehuar la calumnia,
 perdonar tos detractors,
 que de sa baba asquerosa
 t' en fan corona de flors.

Fam de ton mérit ell's tenen.
 Son no rès tapan ab or.
 Planylos, que com més pes dugan
 més prompte anirán á fons.

Que hi fá que ab la hipocresía
 vullgan amagar son llot,
 si las glorias de la vida
 Deu las premia ab etern foch.

C. SAMÁ.

A Mossen Jacinto Verdaguer

CONHORT

D' orgull, y d' ira, y d' odi y d' injusticia,
 raja á dolls asquerosa la cangrena;
 mes s' escampa, per sort, tanta inmundicia,
 en terra de conreu de bona mena.

Si apart que aytals miserias atropellen,
 conhort en sos tropells hem de trobarhi,
 quan lo pudrimener fa que esponcullen,
 ab los més ríchs perfums, *Flors del Calvari*.

CONRAT ROURE.

PORQUERAS (Girona). — Portada de la Iglesia

Lo deixar fer

No aquell que afavoreix las iniciatives inspiradas per nobles fins, si no al oposat, al apátich *deixar fer* de aquells homes que, usantlo á tot hora com egoista presservatiu de la seva tranquil·litat, influeixen directament tots los actes dels malvats que trevallen ab hipocresía en ofegar per igual lós gемеchs de la innocent víctima, com los crits del adalit que pretengui defensarla.

Lo *deixar fer*, portella oberta á la impunitat que no analisa, per la rahó que no demana provas de cap classe.

Aquest *deixar fer*, es la dida que alleta ab mes ufanó lo monstre anomenat *Calumnia*. Es lo gráfich *no m' embolico* del testich que calla lo que podria iluminar al tribunal en lo fet d' una causa; es lo *no 'n fassi cas* del home que adula las intemperancias del que está faltat de rahó; es lo *no vuy sapiguerho* del que ab coneixement accepta d' un individu que dona com á seu lo que no li correspon; es lo *ja s' ho arreglarán* del periodista que no acull la defensa de la vritat per no quedar malament ab l' embustero.

Aquest *deixar fer* tan inculcat en la majoria dels homes que formen la societat present, es el que obra camí expedit á la farsa y á la calúnnia. Aixís va fent via lo monstre de cent caps, quan veu al seu enfront una víctima, y ¡ay! d'ella si no te forsa suficient pera contrarrestar la lluyta. Consideremho en lo cas de Mossen Jacinto Verdaguer. ¡A quán tristas definicions nos transporta la imaginació al analisar los resultats á que podia anar á parar lo poeta, sense la viril reacció, pariona digne de son privilegiat talent.

¡Quina lluyta mes colossal, contra ferms enemichs en lo camp del indiferentisme!

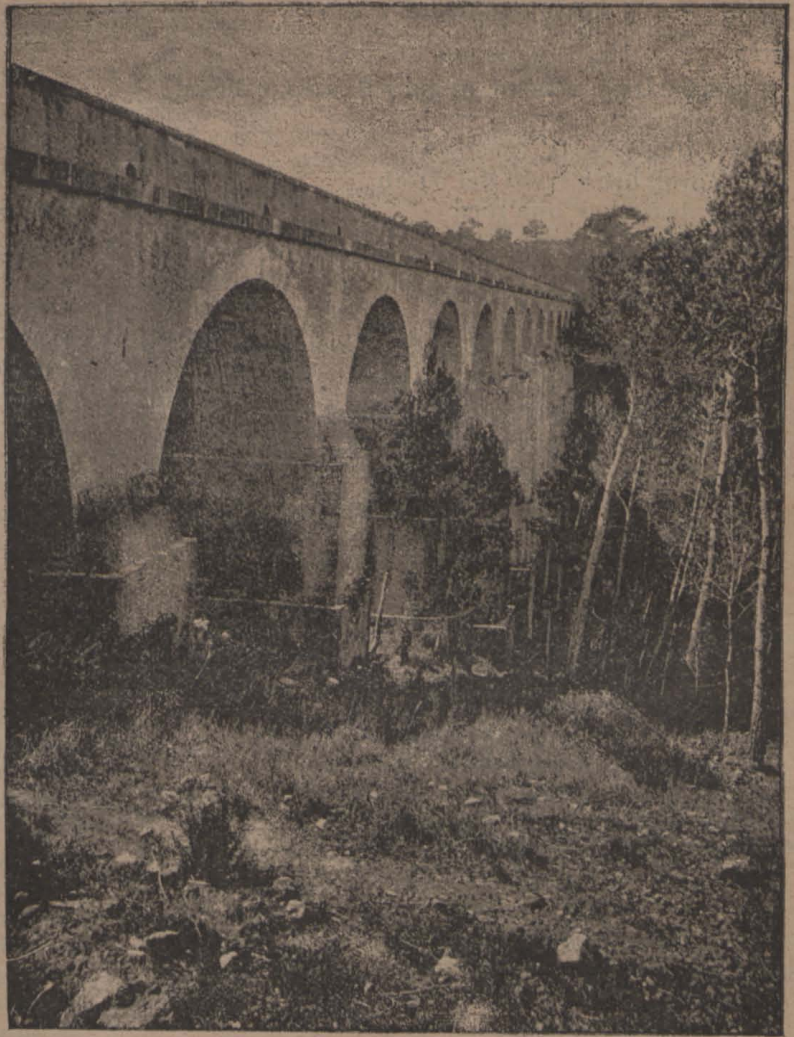
La dessidia del *deixar fer* ha atiat en totas ocasions lo cinisme dels malvats.

Cas he vist jo de ben aprop, en que amparat un usurpador per aquell dilema molt en us entre uns quants que l voltavan, atiaren son cinisme fins al de demandar devant dels tribunals, al que donantli un crit d'alerta li descobrí un de sos mes recriminosos actes. Pretensió consemblant á desitjar que la pena ab que 'l Códich castiga lo robo d' una alhaja s'imposés al policia que agafá al lladre.

Afortunadament tenim la Vritat, quins resplandors ofuscarán sempre las impunitats amparadas pe 'l des-sidiós *deixar fer*. Cert es que la defensa de aquesta virtut pot convertir en víctimas á alguns dels seus mes ferms adalits, conduhintlos á la miseria, sufrint persecucions que acabin algunas entre las parets d' un manicomí ó las reixas d' una presó, pero llá de 'n llá, al enfront, s' hi destacarà sempre l' arrogant figura del Temps que vetlla, analissant y dictaminant justicia de tots los actes de la vida dels homes.

J. XIMENO PLANAS.

CATALUNYA PINTORESCA

Pont del Lladoner

si os la ha tornada ja
feume 'n á mi aqueix favor,
qu' es á n' Ell que vull cantarli
gaya trova, s' ho mereix;
qui am los sants aixís parla
de segú que també ho es.

Apa, donchs, deume la lira
Bonaventura gloriós,
per veure si hi ha quedat
quelcom d' aquellas cançons
que formantne galan toya
á Sant Francesch oferí
'l poeta mes ilustre,
mes aymant del Serafi.

Ja tinch la lira,—y ja sas notas
omplenan l'aire,—pro m' he fixat
que son mos cantichs—cants de granotas
que á mossen Cinto—no han agradat.
Empró digueuli—Bonaventura
á mossen Ja—cinto Verdaguer
que n' es l' estima—qu' en gran locura
jo li profeso,—qui m' ho ha fet fer.

VALERI SERRA BOLDÚ

Llahor á Mossen Jacinto Verdaguer

INVOCACIÓ Á SANT BONAVENTURA (1)

De mossen Cinto en vers per ben escriure
Caldria ser un altre Verdaguer;
Oh vos qu' al gran poeta aydareu,
Aydeume á mi també.

Ell vos digué li deixessi
vostra lira y vostre cor,

(1) L' invocació d' aquesta poesia es la que al mateix Sant dirigí Mossen Cinto, pera tan divinament cantar á Sant Francesch.

Rondalla

AL HONORABLE MESTRE

MOSSÉN JACINTO VERDAGUER Y SANTALÓ, PBRE.

Una vegada, fills meus,
 aprop del torrent del bosch
 y dessota d' una roca
 quals entranyas eran d' or,
 un violer hi creixia
 sent olvidat de tothom;
 pro més tart, fent ja florida,
 ell mateix ab sas olors
 va descobrir. Y eus aquí
 que anavan á n' aquell lloch
 personas ricas y pobres
 de totas cinch parts del mon
 tan sols per passar las horas
 enflayrán las suas flors,
 que si mal no me 'n recordo,
 aquestas duyan lo nom
 de els *Idilis y cants místichs*,
L' Atlántida y Canigó.

La roca, plena de rabia
 perque veyá que tothom
 estava per' aquella planta
 que tenia á son aprop,
 va despendrers, ¡la dolenta!
 decantantse á n' el cantó
 ahont retirat creixia
 aquell violer hermós
 y cayentli ben bé á sobre,
 lo deixá casi mitj mort,
 tot dihent la mala roca:
 «vaja ja está acabat tot;
 fora ja la poesia,
 aquí sols governo jo».

Mes la gent enfuriasmada
 qui ab parpals y qui ab picots,
 feren micas de la roca
 tirantla al torrent frondós.

Ab tot aixó aquella planta
 torná agafar ufano,
 y al venir la primavera
 torná á florir altre cop:
 mes allavors sas floretas
 ja no 's deyan *Canigó*
 y ni *Idilis y Cants místichs*
 com *L' Atlántida* tampoch,
 que altres noms duyan mes dolços
 y 'ls ay maba mes tothom,
 y eran las *Flors del Calvari*,
 ó sigan las flors del amor.

Ara, fills meus, la rondalla
 está acabada del tot;
 ab aixó cap á la nona,
 á esperarne lo nou jorn;
 y penseu áns d' adormiuse,
 que aquell violer hermós
 lo poeta, es Mossen Cinto
 Verdaguer y Santaló.

GUILLÉM D' ANGLESSOLA.

Al Il·lustrat príncep dels poetes catalans Mossen Jacinto Verdaguer

Rica prenda catalana
 que tants disgustos t' han dat
 ab la fe que t' engalana,
 per tú vetllará ufana
 la Verge del Montserrat.

JOSEPH CASTELLS.

Síntesis de la qüestió Verdaguer

Creya 'l mon que Verdaguer devia l' esplendor de sa gloria á las influencias y als diners d' en Comillas. Aixó no es veritat, ni las influencias ni 'ls diners aixecan á cap geni. Verdaguer s' aixecá al impuls de sas propies alas. Tot lo més, los diners y las influencias podian fer que 's precipités l' admiració, que potsér la justícia hauria reservat pels sigles á venir. Are s' acaba de fer la proba: las influencias y 'ls diners volian ensorrarlo, y ha bastat una lleugera esbranzida de sas alas de geni pera elevarse més alt que may per las regions serenas de la immortal poesia. ¡No ha pogut aclapararlo el pes de cinquanta millons deixats anar sobre son cap!

Si Verdaguer no es boig, com acaba de demostrar claríssimament en sas obras, com certifica la ciencia y com sab tothom qui 'l tracta; si sa inteligencia apareix avuy més ben organizada que may, ¿per qué se l' ha perseguit? ¿per qué se l' ha deshonorat, privantli de dir missa? ¿per qué se l' ha llensat á puntadas de peu? ¿per qué se l' ha insultat? ¿per qué s' ha fet pública per medi de la premsa, en 49 diferents partes telegráfichs, l' infamia de que una eminencia médica l' havia declarat boig? ¿per qué se sollicitá sa incapacitat del ministre de la Governació? ¿per qué se 'l portá á las portas del manicomio, d' ahont lográ escapar-se?...

Contesti qui puga á aquestas preguntas.

¡Qué grans y profétichs apareixen després de tan titánica lluyta aquells versos plens d' humilitat!

«Quan la tempestat, ne será passada,
 nostre capciró tornarem á alçar.»

JOSEPH ALADERN.

Alcover.

Recort d' amich

A MOSSÉN JACINTO VERDAGUER

¡Qué 's dols lo teu cantar!... mística alosa
 que enfonsas lo teu bech al diví Cor,
 per so ta veu es dolsa y armoniosa,
 ¿com no ho será, si vius del pur amor?...

¡Qué 's dols lo teu cantar!... tes reflades
 assaboresch del vespre al dematí,
 apar que des lo Cel les has baixades,
 ¡tant se semblan al cant del serafí!...

S' escampavan, del pla fins á la serra,
 tes notes, com onades de dolor,
 pels que t' ohíam era un cel la terra...
 mes ¡ay, que après l' estiu ve la tardor!...

A ton entorn los nuvols s' apilonan
 obscurs, com de tempesta 'l missatjer,
 apar, pobre aucellet, que t' apresonan
 en l' arbre ahont tenías ton racer.

Ab son glèssat alé la tramontana
volia ton dols càntich estroncar
y escampava les fulles, per la plana,
de la branca 'hont solias rellar.

Y 'l vent seguí xiulant, com esprit d' ira
escampava 'l brossám de ton bell niu...
ni 'n resta res... enfla 't jay, y ovira
lo niu que aymares si 'n quedá soliú!...

Mes tú cantavas... com reptant l' oratje...
mes ta veu l' apagava 'l ronch del tró,
y feyas en lo mon novell romiatje,
cercant al Cel novella inspiració.

Y al tró seguí lo llamp... mes feyas vía
cantant tos bells amors de cim en cim;
¡y 't cercavan morent, al llum del día,
en gorchs y baumes de pregon abím!...

S' esvaní la tempesta... 'ls que t' aymavam
poguerem del Calvari collir Flors,
que á bell manat frissosos les flayravam
per saborir en terra tos amors.

—Vina á mon Cor, lo bon Jesús te crida,
ací no hi bat del mon la greu maror;
si trist Calvari te siguié la vida,
tinch per donarte resplendent Tabor.

AGUSTÍ PUYOL SAFONT, PBRE.

Bolvir 20 Febrer de 1896.

Teatro Catalá

¡VIUDET!

Monólech cómic, en vers, original de D. Joan Ribas y Carreras, estrenat en lo «Primer Casino de Blanes» la nit del 1er de Mars.

Es la segona obreta que son jove autor escriu pe 'l teatro, demostrant en ella, haverse sabut fet càrrech de las trifugas y amohinos del personatge descrit, reunint la condició de haverhi algunas pinselladas locals, que li donan un caràcter simpàtic, confirmantho las francas rialladas del públich la nit del estreno. Lo autor fou cridat ab insistència.—B.

A CA 'L PRESTAMISTA

Sarsuela en un acte, lletra de D. Joan Serra y música de D. Esteve Burés. Estrenada lo dia 1er del corrent en l' «Ateneu Obrer de Manresa».

Te una trama cómica molt ben combinada que agrada molt á la concurrència que celebrá ab aplausos los abundants xistes de bona lley que avaloran l' obra. La música es molt bonica y acredita una vegada més la celebrada inspiració del mestre Burés.

Lo desempenyo siguié digne d' aplauso á càrrech de la senyora Barroso, y dels senyors Vicens, Planell y Abellonet, essent demanats al final junt ab los autors.—J. C.

SORT DEL ANUNCI

Monólech en vers, original de D. Francisco Comas. Estrenat lo 18 del prop passat mes en la «Societat Coral Campestre».

Abundant en xistes y ben versificat, son los motius recomenables d' aquest monólech que siguié molt ben rebut. Lo desempenyo á càrrech del senyor Llorens, que per son bon treball siguié també molt aplaudit.

LA CARTA MISTERIOSA

Comedia en dos actes, en prosa, original de D. Salvador Truyols. Estrenada la nit del dissapte últim en lo teatro Lope de Vega.

Si aquesta obreta pogués tractarse com si fos un treball de col·laboració enviat al nostre periódich, la resposta que á ben segur li donariam desde la Correspondencia, seria molt consentiant á la de: *practiqui, donchs denota tenirhi disposició*. Apliqui la deducció, lo jove autor, al son primer ensaig escénich, estrenat dissapte passat y coneixerá nostra opinió. Creyém que ab estudi y observació arribará á produhir obras dignas de elogi.

En lo desempenyo de la present se portaren be las senyoras Zamora y Piqué y los senyors Mas, Andaluz, Elías y Ferrer.

LLUYTAS DEL COR

Monólech en vers, original de D. Joseph Pont y Espasa. Estrenat la nit del dissapte últim en lo teatro Badalonés, en la vehina població de Badalona.

Tant per son assumpto altament trágich, com per sa brillant versificació, valgué nutrits aplausos al autor, essent demanat en companyia del senyor Sitjá que desempenyá lo personatge ab molt acert.

LAS ERRADAS DE PAPÁ

Comedia en un acte, arreglada á la nostra escena per D. Conrat Colomer. Estrenada la nit del 3 del corrent en lo teatro Romea.

La bona má del senyor Colomer en triar assumptos pera qu' interessin y entretinguin agradablement al públich, es evident tacto que acredita la marca de tot lo que du 'l seu nom.

La obreta estrenada dimars passat, te situacions divinament tractadas, de las quals la majoria se prestarían, per son tó altament cómic, á ferne uns quantos números musicals que la transformarian en sarsuela de éxit segur.

Lo desempenyo siguié regular, distingintshi de vritat las senyoras Munner, Clemente y 'ls senyors Santolaria, Capdevila, Llano y Rubio.

Lo senyor Colomer tingué de presentarse y siguié saludat ab nutrits aplausos.

NO SEMPRE EL QUE PAGA TRENCA

Comedia en un acte, en prosa, original de D. Francisco Figueras Ribot. Estrenada en la mateixa nit y teatro que l' anterior.

L' autor de *Lo marit de la difunta* no ha estat gaire acertat ab la última obreta que 'ns ha donat á coneixer. Si en ella no hi haguessim trovat algún xiste que 'ns recordés la bona sombra de sas anteriors, no hi hauriam reconegut la ploma del autor. Perjudica de manera gran la bondat d' aquesta obra, lo desarrollo laberintich que del argument, intrincat de sí, se verifica en la sala de una casa en la qual s' hi entra y surt sens ordre de cap classe, donant á l' obra una inverossimilitut y falta de realitat que desilusiona al que pretent esplicarse lo perquè de sas escenas.

Lo desempenyo fet per las principals parts de la companyia, siguié motiu suficient de que s' arribés al final y 's demanés al autor.

Servey de fora

HOSPITALET DE LLOBREGAT.—En lo «Casino del Centro», diumenge passat se posá en escena *Un mur sich de regiment*, que va obtenir aplausos.—P. B.

ARENYS DE MAR.—En aquesta vila s'inaugurá lo passat diumenge la temporada de Quaresma en lo teatro del Ateneo, posantse en escena un interessant drama castellá, que fou molt ben desempenyat per tots los aficionats que hi prengueren part y per las senyoras de Santana que han sigut contractadas per treballar durant la temporada en dita societat.—J.

GRACIA.—Pera demá á la tarde está anunciada en la «Lira Graciense», una important funció á benefici del estudiós actor genérich Joaquim Serquell. Lo programa es escullidíssim estant compost de las obras en un acte *¡Al peu de la creu!*, *Lo mestre de minyons*, *L'esclau del vici* é *Indicis*. Tindrà lloch una secció de concert per aplaudits professors y acabarà 'l programa ab ball de societat.—M.

ESPARRAGUERA.—Diumenge 23 del passat, se posá en escena en lo saló del café del Jardí, lo drama en tres actes de J. Feliu y Codina *Lo Mas perdut*, quin desempenyo sigué regular. Acabá la funció ab la pessa *¡Mala nit!*

Diumenge passat se donaren en lo Casino «La Alianza» duas funcions de sarsuela, posant en escena tarde y nit, á més d'altres, la publicada per folletí en aquest periódich, titulada *Lo somni de la Ignocencia*, quin desempenyo sortí regular.

En la «Siempreviva», se posá en escena la bonica sarsuela catalana *La nena del Vendrell*, que sortí molt ajustada, agradant molt á la concurrencia.—B.

SANT MARTÍ DE PROVENÇALS.—Diumenge passat se posá en escena lo preciós drama de Capmany y Brases titulat *La copa del dolor*, que obtingué un molt cuydat desempenyo distingintshi notablement la senyora Grau, secundant ab acert la senyora Molgosa y senyors Mans, Elías, Rosanas, Gay, Oliveras, Casanovas, Radua y Torres. Acabá ab la pessa *Ditxós ball de màscaras*.

En la «Tertulia Martinense», diumenge passat se posá en escena l'important drama de Soler *La Banda de Bastardía*, baix la direcció del senyor Parellada y ab una interpretació molt acabada.—B.

Novas

Comensa avuy en lo folletí y quedarà completada ab lo número vinent, la preciosa obreta *Lo Mestre de minyons*, quadro que tractat per la experta ma d'un dels primers de nostres dramaturgs espanyols, prengué carta de naturalesa á la escena catalana.

Va unida la idea de trasplantar aquest quadro al catalá ab lo nom del inolvidable Fontova, donchs aquell genial artista, encarinyat en poguér representar lo personatge del *Mestre*, instá al celebrat autor á que 'n es l'arreglo que avuy editém. De lo ayrosíssim que 'n surtí lo senyor Feliu y Codina, n'es prova patent lo sens fi de representacions donadas per tot Catalunya desde 'l dia del estreno, y de son modo de fer aconsellém ne prenguin mostra los que 's dedican al género y serveixi de lliçó profitosa als que, fentho barruera-

ment hi anyadeixen l'agravament de donarho com á original.

Havent aumentat de manera considerable la llista de suscriptors á n'aquest periódich, en aquets últims dias, supliquém nos sia comunicat qualsevol descuyt que 's fes per part d'algun de nostres repartidors al objecte d'esmenarlo acte seguit.

Lo distingit pintor Rusiñol, s'empendrà próximament fer los retratos dels celebrats literats Jacinto Verdaguer y Angel Guimerá.

Ha deixat de formar part de la companyia del Teatro Romea, lo primer actor y director don Teodoro Bonaplata.

Dijous passat se doná en lo Teatro Lírich lo primer dels anunciats concerts Nicolau.

De son resultat nos ocuparém detingudament en un dels números vinents.

Per ahir, en lo Teatro Romea, estava anunciat l'estreno de *Mort de 'n Jaume d' Urgell*, monólech trágich d'Angel Guimerá.

En lo Teatro Gravia s'ha estrenat últimament una humorada, titulada *La bronca H*, que ha sigut molt celebrada.

Los autors de la popular sarsuela *Lo somni de la Ignocencia*, nos suplican fem constar al públich que quedan autorisats tots los Arxius lírichs de Barcelona pera servir los materials d'aquella obreta á las Empresas que 'ls sollicitin, encare que sian sellats per D. Angel Guix, que va tenirne lo privilegi de servirlos durant los primers mesos á continuació del estreno.

Lo Concell directiu de l'Associació Popular Regionalista ha quedat constituït en la següent forma:

President: Lluís Marsans.—*Vispresident:* Joseph Morera y Borés.—*Tresorer general:* Ricart Estrada.—*Tresorer de Propaganda:* Joseph Salvadó.—*Comptador general:* Blay Albareda.—*Comptador de propaganda:* Joseph Bordas.—*Bibliotecari:* Aristides Danyans.—*Secretari primer:* Joseph M.ª Monfort.—*Secretari segon:* Marcell Fàbrega.—*Vocals:* Joseph M.ª Balil, Camilo Vallés.

La *Colla dels fideus*, grupo compost per gran número de joves col·laboradors als setmanaris catalans, celebraran l'acostumat *àpat* mensual, lo diumenge pròxim, havent escullit per aquest dia la Font del Lleó.

Cul de sach

Llegint la Secció de teatros d'un periódich, un individu que no hi va may.

«...Romea... *Lo dir de la gent*... Tivoli... *El Húsar*... Novedades... *Urganda*... Eldorado... *Las Zapatillas*... Granvia... *Carmen*...»

¡Vaja! veig que temps ha que cap diari anuncia la titulada; ¡caramba! ara que potser m'hauria determinat anarla á veure.

X.

Correspondencia al número pròxim